

Jan Myrdal i blåsväder – Debatt senhösten 2016

Jan Myrdal har under flera år torgfört märkliga ståndpunkter om högerextremistiska partier i Europa, exempelvis Front National i Frankrike. Han har också fått kritik från flera håll för detta, men hans gamla politiska vänner har i stort sett hållit tyst, tills helt nyligen, efter att han medverkat i den nazistiskt anstrukna tidskriften *Nya Tider*. Detta noterades både i dagspressen (där Myrdal sedan länge intar en särställning), och av vänsterfolk som inte tillhör Myrdals traditionella supporterskara, men nu fick han mothugg även från delar av den svenska vänster som har maoistiska rötter och som ofta sett upp till honom. Således har Clartés blogg innehållit flera kritiska texter, liksom KP:s *Proletären*. Men han har också fått stöd, bl a via *FIB/Kulturfront* och av den maoistiska *Gnistans* gamle chefredaktör, Stefan Lindgren.

De flesta av artiklarna nedan har hämtats från Clarté, men de har kompletterats med ett meningsutbyte i *Proletären*. Allra sist återges en kritisk kommentar från ordföranden i *Föreningen FIB/Kulturfront*, vilken visar att Myrdals senaste utflykt i det bruna även syns väl magstarkt bland medlemmar i denna organisation som annars brukar betraktas som ett pålitligt Myrdal-fäste.

Länkar till andra artiklar ingår i flera av texterna och allra sist listas andra debattinlägg.

Personligen får jag en obehaglig känsla vid läsning av Jan Myrdals alster under de senaste åren – det verkar som om han stakat ut en politisk kurs som får honom att följa i Nils Flygs föga uppbyggliga fotspår (den socialist som närmade sig nazismen i slutet av 1930-talet).

Martin Fahlgren 22/11 2016 (kompletterad 15/12)

Innehåll

Magnus Nilsson: Att dela säng med monster	1
Mikael Nyberg: Jan Myrdal hoppar ner bland de bruna	2
Jan Myrdal: Var står fienden?.....	6
Hans Isaksson: En bitter man	7
Britta Ring: Myrdal, Lindgren och Nya Tider	8
Mikael Nyberg: Lindgren tar sikte.....	9
Mikael Nyberg: Ska vi kroka arm med de bruna?.....	10
Benny Andersson: Summering av debatten om Myrdal, Lindgren och Nya Tider....	12
Benny Andersson: Myrdaldebatten: Svar till Anders Persson m.fl.....	15
Proletären och Jan Myrdal	16
<i>Introduktion.....</i>	<i>16</i>
<i>Myrdal och fiendens fiende</i>	<i>16</i>
<i>Klassfrågorna är högst reala</i>	<i>17</i>
<i>En konkret linje måste mejslas fram</i>	<i>19</i>
Pelle Sunvisson: Kommentar till senaste tidens diskussion	20
Lästips (Myrdal-debatten).....	22

Magnus Nilsson: Att dela säng med monster

25 oktober 2016

Uttrycket ”politics makes strange bedfellows” betyder ungefär att det i det politiska livet ofta uppstår märkliga allianser. I kampen mot den tyska ockupationen av Danmark under andra världskriget kunde exempelvis konservativa nationalister och kommunister, som vanligtvis var motståndare, göra gemensam sak. Det var naturligtvis bra. Den nazistiska ockupationen var den överlägset viktigaste politiska frågan i Danmark på den tiden, och därför var det i kampen mot den rätt att bortse från sådant som annars skilde kommunister och konservativa åt. Men att det ibland är rätt att tona ned vissa politiska motsättningar innebär inte att man kan hoppa i säng med vem som helst.

Jan Myrdal har nyligen skaffat sig nya politiska sängkamrater. Han har nämligen accepterat en inbjudan att skriva i *Nya Tider*. Själv beskriver han publikationen som ”mer balanserad” än Dagens Nyheter och framhåller att den ”ger viktiga upplysningar som inte ofta förekommer i gängse media”. En mer rättvisande karaktäristik är dock att *Nya Tider* är fast förankrad i en nazistisk tradition. Enligt tidskriften Expo består Myrdals nya sängkamrater bland annat av följande gäng (se http://expo.se/2016/det-har-ar-nya-tider_7147.html): *Nya Tiders* chefredaktör Vávra Suk har varit medlem i det nazistiska partiet Nationaldemokraterna. En annan medarbetare, Sanna Hill, har publicerat sig på nazistiska Svenska motståndsrörelsens sajt. Ytterligare en medarbetare i *Nya Tider* är Gunnel Wahlström, som – fortfarande enligt Expo – är ”känd för sitt brinnande försvar av judehataren och förintelseförnekaren Ahmed Rami”. Även förintelseförnekaren Jüri Lina har publicerats i *Nya Tider*. Dessutom har tidningens redaktörer flera gånger medverkat vid möten anordnade av nazistiska Svenska motståndsrörelsen.

Jan Myrdal: Principiellt om tryckfrihet

OPINION: JAN MYRDAL

Med anledning av det så kallade tryckfrihetsupploppet mot *Nya Tider* närvaro på Riksdagen skriv jag en principiell artikel om tryckfrihet och hur den ser ut idag.

Men då jag vet vad exempelvis Peter Larsson i Aftonbladet och Peter Wolodarski i Dagens Nyheter kan komma att skriva om ett sådant medarbetarskap

Mot bakgrund av detta kan det vara värt att påpeka var uttrycket ”politics makes strange bedfellows” har sitt ursprung, nämligen i en replik i Shakespeares *Stormen* (akt II, scen 2) som fälls av en skeppsbruten man som vaknar upp på en strand intill ett monster: ”Misery

acquaints a man with strange bedfellows” (i Hagbergs översättning: ”Olyckan skaffar en ofta kuriosa sängkamrater”).

Under andra världskriget fanns det i Danmark gott om konservativa nationalister som tyckte att kommunisterna var just monstruösa, och därför vägrade samarbeta med dem i motståndskampen mot de nazistiska ockupanterna. Och det fanns också sådana som applåderade att nazisterna skickade danska kommunister till koncentrationslägren. De blev alltså sängkamrater med ockupanterna, med de verkliga monstren.

Även Myrdal ligger med monster. Kanske gör han det för att han tror att nazisterna kan utgöra allierade i kampen mot imperialismen. I den riktningen pekar bland annat det faktum att Nya Tider föreslagit honom att skriva om vänsterns föregivna ”glidning från att vara mot USA, Nato och nykoloniala krig till att stödja dessa”. De ”viktiga upplysningar” som han påstår sig ha hittat i Nya Tider handlar också om imperialism (närmare bestämt om att IS skulle finansieras av USA). Dessutom försvarar han i Aftonbladet sin medverkan i Nya Tider genom att hävda att den inte skulle vara ”i tjänst hos någon hotande imperialismmakt” (se <http://www.aftonbladet.se/kultur/article23779541.ab>).

Medan det är fullt möjligt att använda nazister som allierade i kampen mot kommunismen är det emellertid omöjligt att alliera sig med dem i kampen mot imperialismen. För det första kommer den vänster som gör gemensam sak med nazisterna – med all rätt! – att förlora allt förtroende från den majoritet av befolkningen som motsätter sig nazisternas hets och våld mot etniska, religiösa och sexuella minoriteter, politiska motståndare, kvinnor, intellektuella etc. (och förr eller senare kommer denna hets och detta våld att riktas även mot den vänster som hoppat i säng med nazisterna). För det andra kommer nazisterna aldrig att bekämpa den kapitalism som utgör imperialismens bas.

Myrdal var länge medlem i Svenska Clartéförbundet. Han är det inte längre. Det är vi glada för.

Svenska Clartéförbundets styrelse
gm Magnus Nilsson

Mikael Nyberg: Jan Myrdal hoppar ner bland de bruna

27 oktober 2016

Hösten 1994 var jag redaktör för Kritiska EU-fakta, nejsidans tidning inför folkomröstningen om EU-medlemskapet. Vi fick in en artikel som handlade om EU och Bilderberggruppen. Jag hade själv rotat i ämnet och bedömde innehållet som sakligt korrekt. Vi ställde oss positiva till publicering. Författaren, Lars Adelskog, var okänd för mig – det var före Googles och Wikipedias tid. Vi talades vid per telefon som hastigast och han lovade att skicka mig en synnerligen intressant och givande bok.

Det var ett verk av David Icke, en av dessa ärkestollar som föreställer sig en världsomspännande sammansvärjning ledd av frimurare, judar och utomjordingar.

Jag beslöt omgående att lyfta ut artikeln.

Varför?

Jag förklarade för Adelskog att han uppenbarligen saknade omdöme. Det var därför omöjligt att ha någon tilltro till de uppgifter han presenterade, hur rimliga de än kunde synas vara.

Till detta kom något allvarigare: en artikel i Kritiska EU-fakta av en knäppgök med anti-semitiska böjelser skulle att skada nej-kampanjen – helt oavsett att författaren pläderade för nej till EU och att ja-etablissemangen var huvudfienden.

Alla som ansluter sig till enhetsfronten är inte till gagn för den. Provokatörer och stollar får man hålla kort, de obetänksamma och missriktade får man försöka tala till rätta.

Jan Myrdal är ingen stolle av Adelskoghs sort. Likväl söker han sig med en artikel i tidningen Nya Tider till en politisk miljö där Adelskogh och likasinnade ”svenska patrioter” huserar. Chefredaktören för publikationen, Vávra Suk, började hos Sverigedemokraterna och blev senare ideolog och redaktör hos Nationaldemokraterna, en brunare avläggare med förbindelser med smärre nynazistiska grupperingar.

Det handlar i Myrdals fall om något mer än en ingivelse att utmana PK-eliten eller principiellt försvara yttrandefriheten. Myrdal stryker redaktörerna på Nya Tider medhårs. Han framhåller ”att Nya Tider inte bara håller sig inom nuvarande Tryckfrihetsförordnings ram utan är mer balanserad än vad Dagens Nyheters ledning är nu eller var 1952. Mer än så. På nätet läser jag nu dess artikel Al-Qaida: 'Amerikanerna är på vår sida.' Den ger viktiga upplysningar som inte ofta förekommer i gängse media.”¹

Det är en värdering av Nya Tider där det väsentliga inte tillmäts någon vikt: tidningens monomana fixering vid den brottslige och snyltande invandraren. Här är resultatet av en hastig genomgång av framsidorna på de elva senaste utgåvorna: Av 85 puffar för artiklar och krönikor handlar 24 om hotet från islam, brott som invandrare begått eller misstänks ha begått, i synnerhet våldtäkter, samt kostnader och andra problem kopplade till invandringen. 15 texter rör möjligheterna för Nya Tider och närstående att komma till tals med detta budskap i offentligheten, ett tiotal artiklar riktar annan kritik mot antirasister och PK-elit och i kulturmaterialet handlar det gärna om förment svensk kultur som riddarspel. Drygt 20 artiklar rör utvecklingen i utlandet. En del av dem är av den typ Myrdal nämner. Andra har den för tidningen särpräglade vinklingen. Här klankas till exempel på Black Lives Matter – nyheten är att också svarta poliser hållit i revolvrarna och att även vita medborgare minsann har skjutits till döds.

”Nya Tider är närmast vad som i Tyskland kallas identitär (alltså inte rasistisk utan med en ideologi grundad på hembygd och kulturspecificitet)”, framhåller Myrdal i ett webbinlägg.² Vad betyder det? Rasbiologin har förpassats till kommentarfälten och debattsajterna. Där ältras det om kroknäsor och judemakt, där läggs hemadresser till misshagliga ut. Tidningens framtoning är subtilare. De jure förekommer, så vitt jag kan se, ingen hets mot folkgrupp. De facto är inget viktigare än att hetsa svennen mot blatten. De identitära – eller etnopluralisterna, som de också kallar sig – har samma budskap som nazisterna: Vi har inget emot främlingar bara de håller sig där de hör hemma. Hembygden – vårt heimat, vårt livsrum – måste försvaras mot horderna som tränger in, kväver vår kultur och våldtar våra kvinnor.

Att tänka sig att en utsträckt hand åt detta håll skulle gagna fronten mot ”huvudfienden” är lika tondövt som de judevitsar en av debattörerna på FiB-Forum lanserade i antiimperialismens namn innan föreningen Folket i Bild/Kulturfront såg sig tvingad att lägga ner e-postlistan.

Men Myrdals tilltag är allvarligare än så.

Han viftar i sin artikel i Nya Tider undan tal om rasism och homofobi som ”allmänt hojt” och varnar för att fastna i kategorierna ”höger” och ”vänster”. Han spårar också ett klassförakt i den gängse bilden av väljarna som sluter upp bakom SD, Trump eller Front National. Det finns skäl att varna för demoniseringen av den vite, heterosexuelle mannen och vara försiktig med de etiketter som fladdrar runt. Intressen hos klasser och fraktioner av klasser kan gömma sig i alla möjliga ideologiska uttryck. Vi har en officiös antirasism som förenas med godtyckliga terrorstämplingar av flyktingar i Sverige och en förvandling av migranter till

¹ <http://www.janmyrdalsallskapet.se/av-jan-myrdal/item/691-principiellt-om-tryckfrihet.html>

² <http://www.janmyrdalsallskapet.se/av-jan-myrdal/item/692-debatt-i-aftonbladet-om-publiceringen-i-nya-tider.html>

överexploaterbar, rättslös arbetskraft. Men när Myrdal i Nya Tider skriver om ”allmänt hojt” och det förrädiska i talet om ”höger” och ”vänster” tolkas det ofrånkomligen av tidningens läsare som en bekräftelse av deras självbild, där patrioterna i sin hets mot migranten och bögen framträder som nationens och den svenska identitetens försvarare mot en elit som gatar om rasism, homofobi och högerextremism.

Myrdal är inte ensam. Stefan Lindgren, en gång redaktör för Folket i Bild, nu flitig nät-bloggare, publicerar sig stolt i Fria Tider, en nättidning med samma Ku Kux Klan-liknande intresse för svartingar och muslimer som antastar, våldtar och misshandlar vita kvinnor. Han vägrar att ”gå i takt med etablissemangen”, förklarar han i ett inlägg på sin sajt:

”Om det politiska diktatet lyder att bojkotta, frysa ut, förtiga fenomen som Nya tider, Fria Tider etc så är det en radikals uppgift att undersöka om de erbjuder några användbara sprickor i muren. Finns det beröringspunkter – som kritik av Sveriges undfallenhet för USA eller kritik av en anti-nationell, proimperialistisk diskurs – bör de också provas. Det betyder inte att man godkänner rasism eller främlingsfientlighet.”³

Det senare är inget Stefan Lindgren finner anledning att upplysa Fria Tidens läsare om. I den text han lagt ut på tidningens hemsida finns inte en antydning till kritik av den hets mot invandraren som präglar publikationen. Liksom Jan Myrdal i Nya Tider framhåller han i stället det meningslösa i att nu tala om ”höger” eller ”vänster”.⁴ Läsare av Fria Tider som sökt sig till Lindgrens nätpublikationer har hittat redaktörens uppskattning av Pegidarörelsens protester mot ”islamiseringsen” av Tyskland och exmarxisten Jürgen Elsässers uppmaningar till den tyska polisen att gå hårt fram mot migranter som i folksamlingar ofredar tyska flickor:

”Bitte, låt er inte förskräckas. När ni ser att medborgare är hotade till liv och lem, förhindra det: dvs. fram med batongen och ut med CS-gasen. I nödfall kan också en rejäl mängd skott över huvudena störa. Och när människoliv hotas, då har ni den rätt, ja till och med plikten att förhindra mordförsök genom målinriktade skott. Ännu är Tyskland inte förlorat. Ännu är ni bättre beväpnade än de invaderande. Men angriparna har fått blodad tand.”⁵

FiB-Forum var i praktiken en från Folket i Bild fristående e-postlista, men 2006 tog Andreas Malm ett urval av inläggen på diskussionslistan till förevändning för att angripa såväl FiB/K som Clarté och ”maoistvänstern”. Han lyfte särskilt fram hur Lasse Wilhelmson propagerade för Israel Shamirs rotande i judendomens inneboende ondska. Utfallet var osakligt och demagogiskt, men i kritiken av Wilhelmson och Shamir hade malm rätt. Jag läste det jag kom åt av Shamir på nätet och fann en politiskt farlig ideologi, insvept i ortodox kristet färgat oförnuft.

För Shamir är liberalismen, ”sekulär judendom”, huvudfienden. Till följd av ”ett inneboende genetiskt minne”, som gjort befolkningarna mottagliga för herrefolkstänkande, sägs den ha fått starkt fäste i de anglosaxiska länderna. Mot den judiska liberalismen ställer Shamir både nazism och kommunism. Han drömmer om en förening av dem under övervakning av Kristus, ”vår andlighets källa”:

”Tyskland var inte ett Ondskans imperium, och det var inte heller den anda av organisk traditionalism som Hitler och Auschwitz förkroppsligade. Traditionalisterna sökte skapa ett alternativt paradigm grundat på Wagner, Nietzsche och Hegel, för att hitta folkets rötter och traditioner. De bästa författarna och tänkarna i Europa från Knut Hamsun och Louis Ferdinand Celine till Ezra Pound, William Butler Yeats och Heidegger såg inte utan skäl ett positivt element i det traditionalistiskt organiska förhållningssättet. Om Ryssland och

³ 8dagar 161024, <http://www.8dagar.com/2016/10/myrdal-jumpar-pa-isflaken.html>

⁴ Fria Tider 160909, <http://www.friatider.se/s-blir-du-lurad-av-dn>

⁵ nyhetsbanken.se 160109. Inlägget försågs efter ett tag med en brasklapp. ”Nyhetsbanken delar inte nödvändigtvis åsikterna i publicerat material”, skrev Stefan Lindgren. Det går numera inte att hitta på sajten men finns att tillgå här: hem.bredband.net/b116035/arkiv/NB2016.docx

Tyskland inte hade demoniserats är det fullt möjligt att vi inte hade fått se dem gå till sådana ytterligheter. Vi måste återställa den tankens och sinnets balans som gick förlorad i andra världskrigets efterspel till följd av den alltför fullkomliga segern för det borgerligt 'jude-amerikanska' tänkandet. Samtidigt som vi fördömer överdrifter och krigsförbrytelser bör vi återvinna det andens kungadöme som sträckte sig från Majakovskij till Pound."

Jag kritiserade Shamir i Clarté.⁶ Stefan Lindgren ryckte ut till hans försvar:

"Jag tycker att man ska betrakta Israel Shamirs texter som ett forskningsarbete. Han försöker ta reda på vilka ideologiska – och religiösa – mekanismer som utgör överbyggnaden på den USA-israeliska imperialismen. Det är ett viktigt arbete."

Stefan Lindgren kunde "inte utesluta att Shamir i sina forskningar ibland förirrat sig i någon återvändsgränd" men föreslog att Clarté skulle anordna "ett seminarium för att diskutera hans arbete på ett seriöst sätt".⁷

Notera formuleringen "USA-israeliska imperialismen", en benämning som används av ideologer som föreställer sig att det judiska är roten till USA:s krig i Mellanöstern och på annat håll.

Inlägget förvånade mig. Jag tänkte att Stefan Lindgren kanske sökte släta över kritik av en gammal vän, men utvecklingen på senare år har fått mig att fundera i andra banor. Den kontrast Shamir ställer upp mellan det nationellt eller identitärt organiska och en rotlös, global elit framträder i olika språkliga inramningar på många håll idag, såväl hos Europas postnazister som hos ryska ideologer och nordamerikansk ytterkantshöger.

Tanken på en upplösning av höger och vänster blir i denna omgivning något mer än en varning för "allmänt hojt". Jag vet inte om Jan Myrdal och Stefan Lindgren är överens. Jag vet inte heller hur medvetet de närmat sig kämparna för ett nytt heimat. Men närmat sig har de: Jan Myrdal intresserar sig för Marine Le Pen som folklig kraft, Stefan Lindgren följer Elsässer i spåren och båda letar sig ut till publikationer som Nya Tider och Fria Tider, självutnämnda försvarare av den svenska hembygden.

Stefan Lindgren försöker göra det till en bagatell: "Jan Myrdal är stoppad i stort sett i samtliga etablerade media. Så varför skulle han inte skriva i Nya Tider? Att jumpa på isflaken för att nå ut har ju alltid varit hans filosofi."

Det fäste de bruna har att erbjuda är systematiskt förtryck av invandraren och söndring av arbetarklassen. Kapitalägarna inrättar sig redan med de kostymklädda järnrörsgossarnas hjälp för en apartheid light, och när det blir aktuellt med nya krigsföretag kommer de utan att tveka att utnyttja skräcken för de invaderande horderna, om PR-konsulterna finner det lämpligt.

Jan Myrdal använder ofta uttrycket "vårt folk". Vilket är detta folk? Hos de identitära är det äktsvenskar i front mot utlänningar och PK-elit. På annat håll, bortom isflaken, försöker ett annat kollektiv forma sig. Taxichaufförer strejkar och vårdpersonal gör uppror. En del av dem är infödda svenskar, många kommer från andra länder. I sina strider lär de sig att skilja motsättningar inom folket från antagonismen mellan klasserna.

Jan Myrdal och Stefan Lindgren halkar vidare.

Vi får försöka hitta fast mark.

⁶ Clarté 4/2016, <http://mikaelyberg.nu/2007/01/20/malm-larmar-med-fog-och-utan/>, Clarté 1/2007, <http://mikaelyberg.nu/2007/05/01/varning-for-det-nya-heimat/>

⁷ fib.se 070201, http://web.fib.se/visa_info.asp?PostId=97&Avdelning=016&Sidrubrik=&e=e003

Jan Myrdal: Var står fienden?

30 oktober 2016

Nu har Clarté genom Mikael Nyberg, ansvarig utgivare för tidskriften Clarté och Clarté-förbundet på styrelsens uppdrag genom professor Magnus Nilsson officiellt tagit ställning och uttalat sig om motsättningarna i synen på var den publicistiska huvudmotståndaren till den svenska arbetarklassen och dess allierade inom det svenska folket står att finna: Mikael Nyberg; ”Jan Myrdal hoppar ner bland de bruna” och styrelsen genom professor Magnus Nilsson; ”Att dela säng med monster”. Jag är inte imponerad över resonemangen, de är mest verbiage, ordsvall. Men tar dem på politiskt och intellektuellt allvar.

Först något formellt. Mikael Nyberg inleder med en diskussion om Lars Adelskog som jag inte känner. Det är polemiskt taskspeleri. Han avslutar med ett resonemang om att jag skrivit ”vårt folk” och därmed bortsett från ”antagonismen mellan klasserna”. Där hade jag gjort ett fel genom att tro att man också i Clarté kommer ihåg när Gunnar Sträng i skattedebatten uttryckte sig klassmässigt: ”Egnahemsägarna, dom är vårt folk.”

Clartés styrelse genom Magnus Nilsson vänder ut och in på en central erfarenhet från den danska motståndsrörelsen. Att det då fanns konservativa som avskydde kommunister är sant men inte intressant. Intressant är i stället att det var Christmas Möller från det Konservative Folkeparti som samman med bl.a. Mogens Fog skapade ”Frit Danmark”. Alltså övervann konservatismen för att samman med kommunister skapa en i verklig mening patriotisk kämpande rörelse mot ockupanterna.

Styrelsen hänvisar till EXPO:s upplysningar om Nya Tiders ägare. Men det räcker inte som argument att om Expo hänvisa till Soros eller om Åsa Linderborg att hon är anställd av Schibstedt som till stor del ägs av Wall Street.

Att Clartéförbundets styrelse meddelar att jag inte längre är medlem med orden ”Det är vi glada för” efter att nyss gett mig en livstidsprenumeration förvånar mig inte då den 1975 födde professor Magnus Nilsson nyss på Facebook avfärdade vad jag skrivit om erfarenheter av och strider inom Clarté sedan mitt första Clartémöte för sjuttiofem år sedan som ”anekdoter”. Det om det.

Det finns tre frågor.

1) I Sverige har nu en rörelse som SD inom den svenska arbetarklassens klassorganisation LO kommit ha det största, eller efter Socialdemokraterna näst största, antalet sympatisörer. På detta har ”vänstersvaret” varit allsköns tal om homofobi och rasism och liknande bland arbetarklassen och folket. Rätt frågeställning vore att diskutera vilka materiella faktorer detta beror på. Gör man det då finner man att motsvarande sympatier för SD gäller för småbourgeoisie och andra utsatta, speciellt i den alltmer utarmade landsbygdsdelen av det kluvna Sverige. Och bidra till att forma klasskrav därefter. Detta behöver man inte läst Marx för att förstå. Men det hjälper.

I detta är Sverige inte unikt. Det gäller för de flesta länder i senkapitalismen (i ”tredje världen” blir frågeställningen en delvis annan). I alla växer vad som kallas ”högerpopulismen”. Typiskt är att få inom vad som själv kallar sig ”vänstersidan” brytt sig om populismens verkliga historia. ”The Populist Party” var en progressiv rörelse av arbetarklass och småborgerskap. Intressant är att de lite sneda ”vänster”-angreppen på mig började växa till larm när jag skrev om hur Marianne Le Pen genom att bryta med faderns pétainism och torterarbakgrund började överta vad som varit republikaners och laicisters slagord – och väljare.

Att inte begripa detta är att inte se elefanten i rummet.

2) För närvarande söker den härskande klassen av snöda skäl inlemma Sverige som stat i

NATO. Jag har skrivit om detta och påpekat likheterna med situationen 1952 då de svenska militärernas agerande i Förenta staternas och Storbritanniens tjänst höll på att föra Sverige i krig. Först efter två nedskjutna svenska plan insåg den svenska statsledningen att Moskva började se Sveriges handlande som ett casus belli. Att Sverige nu genom sitt statliga beteende åter närmar sig en sådan brytpunkt är tydligt. Om detta har jag skrivit mycket. Ty det är viktigt att inse att realitet mot Sverige växlar under tiderna. Redan under mina aktivt medvetna sjuttiofem år har den oss fredshotande makten befunnit sig än i söder och än i öster och än i väster. I denna situation är det i den svenska arbetarklassens och dess allierade i det svenska folket intresse att Sverige som stat driver den "Bernadottepolitik" vilken under ständigt pågående väsentliga skiftningar i den i staten härskande klassen dock i tvåhundra år skyddat landets fred.

3) Därför är det ständigt nödvändigt noga se hur debatten drivs i media. För närvarande har Wolodarskis Dagens Nyheter blivit den oss mest hotandet. Den är som Krügers Aftonblad var 1941. Eller som Herbert Tingstens och Leif Kihlbergs Dagens Nyheter 1952. Men de svenska mellanskiktsintellektuella vilka dominerar det som kallar sig svensk "vänstertendens" inser inte detta. Men visst skulle jag kunna medvetet utnyttja även Dagens Nyheter om mina texter slipper förbi deras grindvakter. Ord som når läsare verkar.

Att jag nu på begäran skrev i Nya Tider har som envar kan iaktta på sina håll utlöst utbrott som från en slamvulkan. Men lägg upp och gå igenom den stora Dagens Nyheter och den mindre Nya Tider. Båda är mig politiskt främmande. Men när det gäller vem som tjänar som språkrör för Förenta staternas krigsförberedelser i landet så är det Dagens Nyheter och inte Nya Tider.

Hans Isaksson: En bitter man

30 oktober 2016

JM!

Dostojevskijs lysande reaktionära roman, ägnad åt ett ursinnigt angrepp på tidens vänster "Anteckningar från ett källarhål" börjar med orden "Jag är en bitter man". Lika fyndig är inte Du i din polemik, även om du är lika bitter. Jag begär inte att Du skall förstå att många av oss är lika förbannade på Dig, vilket medför en del formuleringar i Nilssons/Nybergs kritik som Du lätt kan betrakta som orättvisa och i Din bitterhet väljer att göra det.

Men även om vi under de senaste åren av Dig omväxlande har kallats "hönster", "anpasslingar" och att ägna oss åt "verbiage" och släppa ut "hot air" m.m. borde Du ändå kunna förstå att vi egentligen inte är "glada" för att Du öppet nu ställer Dig utanför det vi representerar – märk att Du inte är utesluten från Clarté, ty du har på senare år inte varit betalande medlem. Men i dagens läge skulle Du sannolikt inte kunna accepteras för återinträde.

Det är ej heller inte så att vi kallar dig "brun" – det är därför som vi blir upprörda när du "hoppas ner" bland detta folk och använder deras argument. Ditt val att publicera Dig i Nya Tider var inte en blixtnär klar himmel – och förhållandet att Du inte känner skunkdoften vid läsandet av denna publikation och informeras om redaktionens antecedentia är illavarslande. Många av oss i Clarté har under åtskilliga år fått ägna oss åt, i ökande utsträckning, försvara Dina stundom utrerade ställningstaganden i vissa frågor, t ex beträffande Dina nedlåtande attityder till asylsökanden, tiggare, bögar, EU-romer. Detta, eftersom vi ansetts tillhöra samma rörelse, där Du med rätta har ansetts vara en betydande auktoritet – medlem eller inte. Om vi är glada är det endast för att vi slipper detta besvär.

Du ursäktar Dig med att de ledande borgerliga fora refuserar Dig och utgår, sannolikt delvis felaktigt, från att detta helt och hållet sker på politiska grunder. Du vill ju att "Mina ord skall spridas och läsas" och blir desperat då Du alltmånga ofta blir refuserad. Du anser Dig vara

utsatt för inskränkt yttrandefrihet, varför Du går över gränsen och publicerar Dig hos en rörelse, vars marktrupper med hot och våld och genom tio-tolv mord det sista decenniet verkligen försöker täppa till munnen på de progressiva. Är inte dessa också en ”elefant” som Du inte ser?

Du bör vara medveten om att Du talar till kamrater som hela livet varit utsatta för att inte fått se sig publicerade i borgerliga media utan att för den skull känna sig personligen kränkta. Alla vill vi se oss i tryck, men när Du talar om ”mina ord skall spridas och läsas” låter Du som vore Du en Jesus eller Zarathustra. Ingen av oss ifrågasätter Din begåvning eller kunskaper, bara Ditt politiska omdöme. Kom ner på jorden! Det får aldrig vara för sent.

Jag och många andra inom vänstern delar Din irritation mot den splittran de och avledande roll som ”allsköns tal om homofobi och rasism och liknande” kan spela, där den ersatt grundläggande strider mot borgerskap, kapitalism och imperialism, d v s ersatt denna avgörande front med mindre avgörande stridsfrågor inom folket. Om ett socialistiskt eller kommunistiskt parti övergår till att i stället kalla sig ”feministiskt” är detta en kapitulation å arbetarklassens vägnar. Men felet är inte är inte, som Du mer än antyder, att folk kämpar för kvinnors rätt, för bögars och flyktingars rättigheter – utan om de inskränker sig till detta. När Du hävdar att Clarté försummar att söka den materiella grunden för framgångarna för (i Sverige) SD och andra högerkrafter stämmer detta definitivt inte på oss. Ej heller att vi vore hemfallna åt sk identitetspolitik. Eftersom denna beskyllning är så osaklig behöver vi inte här orda mera om den. Tyvärr har Du själv inte varit så produktiv när det gällt att klarlägga nämnda materiella grundvalar, att det skulle berättiga Dig att brännmärka vänsterns tillkortakommanden på detta område. Du borde granska Dina insatser i detta avseende, som enligt min uppfattning inskränker sig till att upprepade gånger referera några exempel ur arbetarrörelsens och den europeiska politikens historia – och till att kasta skit på vänstern.

En mindre fråga: Du refererar i din replik till Gunnar Sträng, som kallade egnahemsägarna för ”vårt folk”. Om jag inte minns fel – var det inte snusarna han talade om när partiet ville höja skatten på vitala produkter som Ljunglöfs, General och Röda Lacket? Men det är en bisak.

Britta Ring: Myrdal, Lindgren och Nya Tider

31 oktober 2016

Det är ingen tillfällighet att Jan Myrdal och Stefan Lindgren medarbetar i den bruna publikationen Nya Tider. Här litar de sig med tvivelaktiga vänner som råkar tycka ”rätt” i den centrala frågan om USA-imperialismens framfart i länder som Mellanöstern. Var ”vännerna” befinner sig i övriga frågor framställs som ovidkommande. Men det stämmer inte riktigt. Det finns gemensamma uppfattningar också när det gäller invandringen, Sverigedemokraternas och andra rasistiska gruppers dominerande intressefråga, åsikter som sitter i generna på dessa högerextrema med rötter i nazismen.

Det finns en förståelse för den högerextrema kritiken mot invandring och mångkultur hos företrädare för ”vänstern” som Stefan Lindgren och Jan Myrdal. Med Stefan råkade jag för något år sen i en häftig diskussion som slutade med att jag blev portad från hans blogg 8 dagar, när jag upptäckte att han hyste en konspirationsteori om hotet från massinvandringen: ”I det åldrande Europas nationalstater fungerar en massinvandring som ett sätt att riva ner nationalstaterna och bryta ner nationella mentaliteter som hindrar EU att bli ett nytt USA (eller snarare en avläggare av USA) ... Vänstern, om den finns, bör leda kampen för nationens försvar. Det är också den humanistiska ståndpunkten. Nationen är vårt viktigaste försvars-instrument mot imperialismens maktanspråk.”

En grupp på facebook som kallar sig nationell vänster för till torgs invandrarkritiska åsikter i stil med Stefans.

Jan Myrdal har en mycket pessimistisk syn på mångkultur som uteslutande en källa till

förtryck och segregation. Han beundrar franska Front Nationals ledare Marine Le Pen: ”Hon är inte bara kunnig, snabb i repliken och med stark och sympatisk framtoning i samtal, möten, debatter, radio och TV-framträdanden utan hon knyter direkt an till det som varit den traditionella franska vänsterns värderingar: republikanismen, enhetsstaten från Revolutionen, laicismen (den särskilda franska konfessionslösheten), traditionen från 1789/1793”, och argumenterar för en möjlig enhetsfront med Front National i ett debattinlägg från maj 2014.

Ett av Myrdals favoritteman är politikerföraktet. Själv ger han bland annat i Nya Tider uttryck för ett förakt mot ”vänstern”, som verkar skymma hans blick för den exkluderande nationalismen och rasismen hos högerradikala partier som Front National och SD. Han röstar inte på Sverigedemokraterna men ”förstår” dem som gör det.

Jan Myrdal är införstådd med sin position som det ensamma, unika geniet, utskäld och beundrad för att oförskräckt uttala tabubelagda sanningar. Han diskuterar inte, han föreläser. Lyssna är inte hans starka sida. Jan Myrdals självpåtagna uppgift är att provocera, men den här gången har han hoppat i galen tunna på grund av sin tvetydiga inställning till den exkluderande nationalismen med dess nazistiska rötter.

Mikael Nyberg: Lindgren tar sikte

31 oktober 2016

Stefan Lindgren har synpunkter på min kritik av Jan Myrdals artikel i Nya Tider och hans egen medverkan i den lika bruna Fria Tider. ”Clartés lösa skott från höften” är rubriken.⁸ Lindgren skjuter skarpt.

Han ger sken av att jag försett honom med etiketten antisemit. Det har jag inte. Det som oroar mig är de beröringspunkter han hittar hos rörelser som Pegida – Patriotiska européer mot islamisering av västvärlden – och hos ideologer som den brunröde Jürgen Elsässer. Lindgren rapporterar inte bara, han rapporterar med entusiasm om Pegidas och Elsässers bravader och ansluter sig utan reservationer till deras analys av den materiella orsaken till det folkliga missnöjet i det före detta DDR: flyktinginvandringen.⁹

Han vidhåller också sitt försvar av Israel Shamir och antyder att jag fabricerar i mina referat av Shamirs rotande i judendomens inneboende ondska: ”Jag läser honom varje vecka på hans modersmål, ryska. Jag vet inte var Mikael får sina informationer från.” Jag hämtar dem från Shamirs egen hemsida.¹⁰ Det upplyste jag Lindgren om redan 2006.

Han avslutar med att sentimentalt anspela på Jan Myrdals ålder och älta den felaktiga uppgiften att Clarté skulle ha tilldelat den gamle skriftställaren livstids medlemskap för att sedan sparka ut honom. Kritikerna är opålitligt och svekfullt folk, ska läsarna förstå. Till mig riktar han en retorisk fråga: ”Det mesta av Mikael's argument mot Jan Myrdal är ju av äldre datum än 26 mars 2016 då han mottog Jan Myrdal-priset på 100 000 kr ur Myrdals hand. Varför sa Mikael ingenting om sina betänkligheter då?”

Några upplysningar:

För det första har jag inte tagit emot något Jan Myrdal-pris. Jag tilldelades Jan Myrdal-bibliotekets Leninpris, vilket är något annat.

För det andra tog jag inte emot priset ur Myrdals hand. Prisutdelare var Cecilia Cervin, Jan Myrdalsällskapets ordförande. Jan Myrdal medverkade med ett utmärkt tal.

För det tredje hade jag inga betänkligheter mot att ta emot priset.

⁸ 8 dagar 161027, <http://deba-tt.blogspot.se/2016/10/clartes-losa-skott-fran-hoften.html?spref=tw>

⁹ 8 dagar 150105, <http://www.8dagar.com/2015/01/orfil-mot-merkel.html#more>

¹⁰ Se t ex: <http://www.israelshamir.net/English/Medina.htm>, <http://www.israelshamir.net/English/Eng7.htm>.

Däremot hade jag en tid följt Jan Myrdals och Stefan Lindgrens resonemang kring invandringen och rörelser som Pegida och Front National. En intensiv debatt hade pågått mellan Myrdal och kritiker inom Clarté på vår epostlista. Jag delade många av de kritiska synpunkterna men ansåg att frågan om migrationen krävde en grundligare analys. Därför ägnade jag större delen av sommaren 2015 åt att gräva mig ner i ämnet. Resultatet blev ett manus på bortåt 90 000 tecken, nedkortat till drygt det halva i artikeln Apartheid light – den nya svenska modellen i *Clarté* nr 4/2015.¹¹ Var och en som läser den texten och jämför med Myrdals och Lindgrens resonemang ser skillnaderna.

Inte heller vid prisutdelningen höll jag tyst i ämnet. Jag berättade i mitt tal om det tilltagande förtrycket av städarna i EU-palatsen i Bryssel:

”Det skylls på säkerheten. I de nya kolonialkrigens epok är varje städare från Nordafrika en potentiell fiende. Så här ser hotbilden ut:

'I krig tar sig utlänningar hit våldsamt och öppet; i fred är deras ankomst mindre dramatisk och deras närvaro mindre påträngande, men verkningarna kan vara lika långtgående.'

Orden kunde komma från Nationella Fronten eller Pegida, men författaren är en av EU:s främsta utrikespolitiska strateger. Han heter Robert Cooper.

Det är ingen allmän främlingsfientlighet eller vithetsnorm som styr ...

Fientligheten som städarna i EU-palatsen i Bryssel möter är mättad med klasshat och imperialistisk ideologi. Den är funktionell, lönsam, produktiv. Den främjar överexploateringen av arbetarklassens undre skikt och de militära operationerna i kapitalismens periferi.”¹²

Jag placerade rasismen i sitt klassmässiga sammanhang och markerade mot den bagatellisering av hetsen mot invandraren som Myrdal och Lindgren gett uttryck för.

Någon polemik med namns nämnande öppnade jag inte. Artikeln i Nya Tider gjorde det nödvändigt.

Stefan Lindgrens moraliserande utmynnar i en underförstådd förpliktelse för varje mottagare av Leninpriset att fortsättningsvis avhålla sig från kritik av skriftställaren Jan Myrdal, åtminstone i den mån invändningarna inte i förväg har anmälts till Myrdal, priskommittén eller offentligheten. Jag har svårt att tro att någon av pristagarna genom åren skulle ha tackat ja till en sådan muta.

Enhetsfronten ”är den springande punkten”, skriver Lindgren i ett nytt inlägg.¹³ Det är fel. Den fråga vi diskuterar är en annan: Främjar det utvecklingen av enhetsfronter mot klassförtryck och imperialism om vi, som Knut Lindelöf uttryckt det, ”krokar arm” med de identitära¹⁴] det vill säga ledare för en rörelse som ser som sin främsta uppgift att hetsa en del av arbetarklassen mot en annan?

Mikael Nyberg: Ska vi kroka arm med de bruna?

31 oktober 2016

Jan Myrdal har invändningar mot min kritik av hans medverkan i tidningen Nya Tider. Han retar sig bland annat på inledningen till min artikel.

Varför berättade jag om Lars Adelskog, en stolle med antisemitiska böjelser? ”Det är politiskt taskspeleri”, skriver Myrdal.¹⁵ Försökte jag kleta brun färg på honom?

Jag föreslår att Myrdal läser avsnittet igen med större eftertanke. Anekdoten om Adelskog är

¹¹ <http://mikaelynberg.nu/2015/12/29/apartheid-light-den-nya-svenska-modellen>

¹² <http://mikaelynberg.nu/2016/04/12/leninpriset-2016>

¹³ <http://deba-tt.blogspot.se/2016/10/pa-1970-talet-var-hans-isaksson-kpml-r.html> , 161030.

¹⁴ <http://www.lindelof.nu/det-svenska-hatet/> , 161027.

¹⁵ ”Clartés blogg: Var står fienden? 161030” – se ovan.

riktad mot en mekanisk tillämpning av enhetsfrontsstrategin. Jag strök av utrymmesskäl ett annat exempel, också hämtat från kampen för nej till EU: "Ett liknande problem var unga militanter som vandaliserade Ja till Europa-kontor på några platser i landet, vilket slogs upp stort i ja-pressen." Slutsats: "Alla som ansluter sig till enhetsfronten är inte till gagn för den. Provokatorer och stollar får man hålla kort, de obetänksamma och missriktade får man försöka tala till rätta."

Det finns ingen enkel formel att sortera politiska aktörer och rörelser efter. Varje situation, varje ställningstagande, kräver konkret analys.

I det fall vi nu diskuterar hjälps det inte att publikationer som Nya Tider och Fria Tider förefaller ha en mot USA-imperialismen kritisk tendens. De tjänar i praktiken motståndaren, eftersom de förvandlar motsättningar inom folket till antagonistiska motsättningar och därigenom splittrar och försvagar de klasskrafter som måste till om den pågående samhällsutvecklingen ska kunna vändas. Det gäller inordningen i Nato såväl som annat.

Vi har bekymmer också på den andra kanten, i en vänster som försummar de avgörande klassfrågorna, förlorar sig i normkritik och identitetspolitik, demoniserar den vite, heterosexuelle mannen, blandar samman ledare och förledda hos Sverigedemokraterna och för kampen mot rasismen efter linjer som ibland tjänar de brunas syften. Det gör inte Myrdals artikel i Nya Tider ursäktlig. Tvärtom, hans tilltag virrar till det ytterligare, sprider missmod bland de kloka, får de obetänksamma att gå i spinn och skapar nya öppningar för de bruna.

Myrdal blev inbjuden att skriva i Nya Tider. Samma inbjudan fick skribenter med anknytning till Proletären. De senare tackade nej.¹⁶ Inviterna är inte utslag av ett tilltagande marxistiskt inflytande bland de bruna. Det handlar i stället om en utveckling som pågått en längre tid på kontinenten och i mindre skala på svensk botten: en strävan från moderna avläggare av 1930-talets nazism och fascism att absorbera resterna av 1960- och 70-talens utomparlamentariska vänster. Vilken avsikt Jan Myrdal än hade med sin artikel riskerar den att påskynda denna utveckling.

Det mest slående i hans replik är hur han envist vägrar att förhålla sig till det helt över-skuggande ärendet för Nya Tider, strävan att hetsa svennen mot blatten. Han ställer återigen Nya Tider mot Dagens Nyheter: "Båda är mig politiskt främmande." Men Nya Tider stöder inte USA:s krigsförberedelser, tillägger han. Det är allt.

Jag är inte ensam om att tolka detta som ett närmande till de bruna. Skribenter som ställt sig på Myrdals sida i debatten läser honom precis just så. För Knut Lindelöf handlar det inte bara om en jakt efter publiceringsmöjligheter eller en manifestation för yttrandefriheten. Myrdal "krokar arm" med de bruna "av taktiska skäl". Det finns risker med att "då alltför mycket avstå från kritik", framhåller Lindelöf. Men USA/Nato är ett större hot mot fred och demokrati än "populismen (de identitära)". Slutsatsen är underförstådd: i enhetsfrontens namn kan det vara lämpligt att stryka redaktörerna för Nya Tider medhårs.¹⁷

Om Myrdal anser detta vara en vantolkning är det hög tid att säga ifrån. De ivrigaste bland hans följeslagare rusar redan iväg i spåret de sett öppna sig.

Bloggaren Anders Romelsjö ger sig på att ifrågasätta det farliga hos Nya Tider och identitäreorna. Kritikerna har inte framfört tillräckligt med empiriska belägg, anser han. Men när Myrdal i Nya Tider anför en (1) artikel i sin värdering av tidningen, har Romelsjö inget att klaga på. I stället låter han sig lugnas av följande stycke ur ett mejl från Jan Myrdal: "I Sverige har vissa grupperingar definierat sig som identitära, om Nya Tider gjort det vet jag inte, har inte läst tillräckligt många nummer. Ideologien är dock tydlig. Till skillnad från rasister som söker en biologisk grund (ras) talar identitären om en kulturspecifik. ... Detta

¹⁶ "[Proletären: Myrdal och fiendens fiende. 161025](#)"

¹⁷ "[lindelof.nu 161027](#)"

innebär ett avståndstagande från nazism och rasism. Man kanske kan säga att ideologien närmar sig den europeiska nya högerens.”¹⁸

Romelsjö reagerar inte. Myrdal skickar alltså – utan närmare undersökningar – en artikel till Nya Tider i vilken han framhåller tidningens förtjänster. Det blir kalabalik, varpå skriftställaren börjar utröna vad det är för redaktörer han kallat balanserade. De är varken nazister eller rasister, tycker han sig kunna slå fast. Frid och fröjd alltså?

Ännu lugnare blir Romelsjö sedan han tyckt sig kunna sammanfatta min värdering av Nya Tider med följande citat: ”De jure förekommer, så vitt jag kan se, ingen hets mot folkgrupp.” Så vad bråkar vi om? Följande mening, det centrala i min värdering av tidningen, har Romelsjö raderat ur internminnet: ”De facto är inget viktigare än att hetsa svennen mot blatten.”¹⁹

För tydlighetens skull: Det kvittar fullständigt vilket ideologiskt utanverk denna strävan förses med. Folkhetsarna kan kalla sig nazister, fascister, svenska patrioter, vit makt-kämpar, Illuminatijägare eller identitära etnopluralister. Det spelar ingen roll. Slagriktningen avgör.

Jan Myrdal bör i sitt bladdrande i Nya Tider ha uppmärksammat en artikel av Renaud Camus den 26 oktober. Den franske författaren beklagar att kampen mot Hitler och nazismen under andra världskriget slagit över i en antirasism som utlämnar Europa åt ”Det stora utbytet”, det vill säga muslimernas övertagande av kontinenten. Slutorden sammanfattar Nya Tidens politiska ärende:

”Hela vår kontinent hotas till sin civilisation och sin självständighet. Hela kontinenten måste göra uppror och först av allt mot förrädarna som överlämnar den till invasionen. Om några talar om ett inbördeskrig har de trots allt fel. Kampen som ska föras liknar snarare ett klassiskt självständighetskrig, ett antikolonialt uppror. Medlen och målet är ett: återvandringen, de erövrande folkens återfärd hem till sig.”²⁰

Ska vi kroka arm med dessa krigare? Hjälper det oss att resa klassfrågorna och bekämpa imperialismen?

Det är frågan.

Benny Andersson: Summering av debatten om Myrdal, Lindgren och Nya Tider

1 november 2016

Efter att offentligt och på den slutna Clartélistan under en längre tid ha debatterat Jan Myrdals, Stefan Lindgrens och andras närmande till högerpopulismen i dess olika skepnader, är det dags att åtminstone tillfälligt försöka summera. Det som varit genomgående är JMs och hans åsiktsfränders totala avsaknad av empiriska argument. Ett typiskt JM-inlägg börjar med en eller flera historiska analogier, vars relevans för inställningen till dagens högerpopulism aldrig klarläggs. Därefter följer ett antal allmänna påståenden, som emellertid bara undantagsvis stöds av sakargument, och så gott som aldrig av empiriska sådana. Istället förväntas vi alldeles för ofta nöja oss med fyndiga verbala formuleringar och nyord (”hönster, vängster”).

Med lite god vilja går det, trots allt, att urskilja fyra olika försök till sammanhängande argumentation. JM m.fl. har alternaterat mellan dem allt efter det taktiska läget i debatten, hur pressade man upplevt sig vara, osv. Tills Jan Myrdal och/eller någon av hans åsiktsfränder preciserar sin medvetet otydliga politik mot högerpopulismen och eventuellt tar avstånd från någon av dessa argumentationslinjer, bör vi betrakta dem som taktiskt motiverade försök att

¹⁸ ”jinge.se/jan-myrdal-vs-margareta-zetterstrom/”

¹⁹ ”[Jan Myrdal hoppar ner bland de bruna. 161027](http://janmyrdal.blogspot.se/2016/10/jan-myrdal-hoppa-ner-bland-de-bruna-161027.html)”

²⁰ ”[Nya Tider 161026](http://nyatider.se/2016/11/01/nyatider-161026/)”

argumentera för en och samma grundinställning: att försöka få Clarté och vänstern i allmänhet att mildra sin negativa syn på högerpopulismen och helst, att söka allians med den.

Den första linjen, som JM m.fl. tillgriper i lägen när man upplever sig vara tillbakapressade, är instämma (eller låtsas instämma) i att uppgiften bör vara att isolera och avslöja högerpopulismen. Men att kritisera Clarté för att inte ha förstått att högerpopulismen har sin grund i berättigat materiellt missnöje. Vi påstås därför har missat att diskutera de viktiga frågorna och ställa de riktiga klasskampskraven.

Det är ett synnerligen svagt underbyggt sätt att argumentera. Inte minst därför att JM och hans åsiktsfränder aldrig har gett några exempel på vilka materiella klasskampskrav det är vi har missat. Dessutom har de själva aldrig visat något större intresse för och kunskaper om ekonomiska frågeställningar. Medan Clarté däremot har ägnat mycket av sitt innehåll under senare år åt att diskutera dem. Om argumentet däremot uppfattas som riktat mot vänstern i bred bemärkelse, särskilt om socialdemokratin inkluderas, har det förstås mycket som talar för sig (vilket vi också har skrivit om i Clarté). Men debatten på Clartélistan har oftast rört Clartés påstådda brister. Därför lämnar jag omdömena om den allmänna vänstern åt sidan. Eftersom JM m.fl. aldrig ens har försökt belägga sina påståenden om brister i Clartés hantering av de materiella klasskampsfrågorna, är det egentliga skälet till deras missnöje med oss med stor sannolikhet ett annat. Nämligen att vi anser det viktigt att avslöja och bekämpa högerpopulismen, istället för att söka allians med den och stryka den medhårs.

Den slutsatsen förstärks av att Jan Myrdal, Stefan Lindgren och andra vid ett flertal tillfällen också har hävdats att högerpopulismen inte är reaktionär (och därför ska bekämpas), utan ett progressivt politiskt uttryck för det arbetande folkets materiella krav. Och att vi därför bör bortse från deras hets mot invandrare, flyktingar och tiggare – ett förhållningssätt som påstås vara mer eller mindre beklagligt, men av underordnad betydelse i sammanhanget. Istället bör vi söka alliera oss med högerpopulisterna (eller – när JM, SL m fl funnit det taktiskt lämpligare att påstå det – åtminstone förhålla oss välvilligt neutrala till dem). Det är den andra linjen man kan urskilja i deras försök till argumentation.

Mats Wingborg har i ett par skrifter analyserat SDs politik och kommit till slutsatsen att det rör sig om ett högerparti. En slutsats som stöds av partiets agerande under det senaste året: deras försök att närma sig såväl SAF som Moderaterna och deras plötsliga avståndstagande från det viktiga kravet på kollektivavtal vid offentliga upphandlingar. Jan Myrdal har, trots flera uppmaningar, hittills inte kunnat ge ett enda exempel på progressiva krav som SD verkligen driver, mycket mindre presenterat något som skulle vederlägga Mats Wingborgs slutsatser. Istället har JM sökt stöd i påståendet att SD är ”störst eller näst största parti hos LO”. Precis som om det skulle säga något om partiets politiska karaktär. Enligt SCB:s senaste undersökning uppger 24% av LO:s medlemmar att de stöder SD, 20 % att de stöder något annat borgerligt parti, medan 45% säger sig stödja S. Med JMs logik skulle man lika gärna kunna dra slutsatsen att de 20% som stöder allianspartierna gör det för att de partierna uttrycker LO-kollektivets materiella intressen. Eller att EU också gör det, eftersom 33,4% av LO:s medlemmar, enligt den senaste mätningen, är för fortsatt medlemskap, medan 30,2% är emot (36,4% svarar ”vet ej”).

För en marxist borde det vara elementärt att berättigat materiellt missnöje inte nödvändigtvis leder till uppslutning bakom riktiga politiska krav. Missnöjet kan lika gärna avledas i mobilerings kring bifrågor eller rena skenfrågor. Det vi vet om högerpopulismen pekar entydigt på att dess roll i dagens klasskamp är att peka på invandring och flyktingar som roten till allt ont. Därmed avleder man människors berättigade materiella missnöje från den verkliga orsaken till försämringarna: borgarklassens offensiv, den nyliberala åtstramningen etc. Dessutom splittrar och försvagar hetsen mot flyktingar och invandrare den reellt existerande, etniskt blandade arbetarklassen. SD:s verkliga karaktär beskrevs väl av en avhoppad SD-ordförande från Enköping i Rapport häromkvällen. Hon hävdade att SD nästan bara sysslar med att hetsa

mot invandring och tiggare och i praktiken ger blanka fan i den ekonomiska politiken och välfärden. (Det var därför hon hade hoppat av). I ett inlägg under häng och ohängt i Clarté 3–2014, visar jag hur Ukip i Storbritannien, genom att hetsa mot invandrare, får brett stöd, trots att partiets extremt nyliberala politik i ekonomiska och sociala frågor går på tvärs mot vad opinionsundersökningar visar att partiets väljare vill ("Ukips grogrund"). På samma sätt förhåller det sig med Afd i Tyskland. Front National i Frankrike försöker visa upp ett folkligare ansikte. Men så snart det verkligen gäller, som i de hårda striderna kring försämringarna av arbetsrätten i somras, visar man att man står på borgarklassens sida.

Den andra linjen i Jan Myrdals, Stefan Lindgrens och andras försök till argumentation påstår alltså att vi bör bortse från högerpopulisternas hets mot invandrare och flyktingar, eftersom den (felaktigt) sägs spela en underordnad roll i deras politik. Men det finns också en tredje, öppet främlingsfientlig linje, som åtminstone Stefan Lindgren och den tyske f.d. marxisten Jürgen Elsässer (som SL ofta hänvisar till på sin blogg) har uttalat stöd för. Nämligen att vi bör alliera oss med högerpopulismen just därför att den, som enda politiska kraft, har rest kamp mot "massinvandringen". Och därmed framträder som de enda pålitliga försvararna av det nationella oberoendet. Invandring och flyktingkatastrofer framställs, i sann konspiratorisk anda, som ett av USA-imperialismen, i allians med det sk finanskapitalet i andra länder, skapat skeende. Syftet sägs vara att underminera ländernas nationella oberoende och öppna för imperialistisk och finanskapitalistisk dominans.

En märklig och synnerligen illa underbyggd tes. Jag har upprepade gånger frågat dess företrädare hur det i så fall kan komma sig att alla kapitalistiska länder, inklusive USA, har hårda restriktioner för invandring och idag febrilt försöker skärpa dessa restriktioner ytterligare. Naturligtvis har jag aldrig fått något svar.

Det här försöket att argumentera för allians med högerpopulismen framförs ofta, men inte alltid, tillsammans med en fjärde argumentationslinje. Den påstår att vi lever i en förkrigstid och att hotet mot freden, som uteslutande antas komma från USA-imperialismen, är så akut att kampen mot den egna borgarklassen och den ekonomiska krisen måste komma i andra hand och betraktas som underordnade frågor. På basis av den tesen kan man antingen instämma i Stefan Lindgrens och Jürgen Elsässers just avhandlade argument för att öppet stödja och ansluta sig till högerpopulismens hets mot flyktingar mm (den tredje argumentationslinjen). Eller också kan man, som Jan Myrdal och andra har gjort, försöka göra troligt att vänstern av den anledningen ska bortse från högerpopulismens invandrarhets och bygga en front med dem mot (USA)imperialismen och krigsfaran. Enhetsfronten framför allt!

På den självklara invändningen hur en front mot imperialismen skulle gagnas av att omfatta politiska partier som syftar till att splittra och försvaga arbetarklassen har man inget svar. Inte heller fick jag något svar på nedanstående invändningar, när jag framförde dem:

"Ingenting i USAs ekonomiska och politiska situation talar för att krigsfaran är överhängande. Militärt är USA svagare än på länge, eftersom landet inte längre har förmågan att legitimera insatser av amerikanska soldater i stor skala utomlands. Och dessutom troligen skulle få extremt svårt att finansiera ett storkrig, pga den labila finansiella situationen i USA och västvärlden som helhet. Har Jan Myrdal eller någon av hans troende anhängare försökt analysera, eller ens reflekterat över de troliga följderna om USA dramatiskt skulle öka sina redan enorma budgetunderskott för att finansiera ett storkrig? Förra gången, efter Vietnamkriget, när landet ändå var ekonomiskt starkare än idag, var det bara genom att överge guldmyntfoten och införa en extrem högräntepolitik som styrde om allt världens överskottskapital i form av lån och investeringar till USA, som man klarade den ekonomiska kris krigets kostnader skapat. Men det tricket låter sig – vilket dagens framtvingade lågräntepolitik visar – bara göras en gång. Till skillnad från vad som verkar vara fallet med JM och hans eftersägare kan USAs elit elementär ekonomi och är väl medvetna om detta problem. Vilket naturligtvis spelar stor roll för deras villighet att försöka starta ett nytt storkrig."

Sammanfattningsvis kan vi urskilja fyra försök att argumentera för en allians med eller ett välvilligt förhållningssätt gentemot högerpopulismen. De har två saker gemensamt. De vilar på synnerligen svaga empiriska argument. Och de försöker antingen tona ner betydelsen av högerpopulisternas hets mot flyktingar och invandrare. Eller också stöder man den öppet. Det finns därför skäl att avsluta med att citera vad en klokare och mer omdömesgill Jan Myrdal skrev på 1960-talet (i Skriftställning 2):

”Men kom ihåg historiens lärdomar. Det som börjar med ropet 'slå bögen ihjäl' det brukar fortsätta... slå utlänningen ihjäl... slå kommunisten ihjäl.... till slut låter det: slå demokrat-busarna ihjäl. Då ligger röken svart över landskapet och då är det försent att ångra sig”.

Benny Andersson: Myrdaldebatten: Svar till Anders Persson m.fl.

3 november 2016

Historien visar att krig kan startas för att häva ekonomiska svaghetstillstånd, skriver Anders Persson, och hänvisar till 1939. Men varken världsekonomin eller Tysklands ekonomi i slutet av 1930-talet var till närmelsevis lika strukturellt svaga och obalanserade, som världsekonomin och USAs ekonomi är idag. Det handlar inte bara om smärre olikheter, utan om skilda universum. I slutet av 1930-talet hade världens kreditsystem återhämtat sig, realekonomin i länder som USA och Sverige var på väg upp. I Tyskland hade statsskulden visserligen ökat som en följd av rustningarna. Men det rörde sig om en hanterbar ökning som i stort sett kunde finansieras utan större problem genom att låna på hemmaplan. (Jfr tex Bettelheim: *L'économie allemande sous le nazisme*. Maspero 1971. Finns också i tysk översättning.).

Dagens världsekonomi däremot vilar på ett aldrig tidigare skådat gigantiskt skuldberg. Värst är det i USA, som förra året hade en officiell statsskuld på 18 biljoner dollar (18 tusen miljarder dollar). David Walker, som mellan 1998 och 2008 var chef för den myndighet som har i uppdrag att oberoende granska den amerikanska statens utgifter, menar att det snarare handlar om 65 biljoner. Dvs om man räknar in ofinansierade pensioner till militär och statsanställda plus de ofinansierade delarna av social security och Medicare. I svenska kronor handlar det om ofattbara 566 tusen miljarder kronor (växlingskursen i november 2015). Och eftersom inga reformer som skulle kunna minska skuldökningen finns i sikte, fortsätter USAs statsskuld att öka. Andreas Cervenka och andra insiktsfulla kommentatorer har länge hävdat att USA är på väg mot en finansiell katastrof. Oavsett om den pessimistiska prognosen stämmer eller inte, behöver man knappast vara ett ekonomiskt geni för att begripa att USA skulle ha mycket svårt att finansiera ett storkrig, utan att riskera en ekonomisk hårdsmälta och en kris utan like för världsekonomin.

I Clarté 3-2015 gör Mathias Cederholm en långt mindre alarmistisk, men enligt min mening en betydligt trovärdigare, tolkning av världsläget än den som Jan Myrdal m fl excellerar i (Europa, Eurasien och geopolitikens återkomst). Man bör också komma ihåg att det krävs betydligt mer än lösa antaganden för att kommunister ska dra den drastiska slutsatsen att kampen för att försvara det nationella oberoendet ska överordnas den inhemska klasskampen.

När det gäller John Noréns begäran om belägg för att Jan Myrdal m fl verkligen anser att högerpopulismen är en progressiv kraft, behöver han bara gå till Myrdals eget inlägg här på bloggen , där han jämför Front National (och SD i Sverige) med The Populist Party, som i sin tur beskrivs som ”en progressiv rörelse av arbetarklass och småborgerskap” (Var står fienden? Fråga 1):

”I detta är Sverige inte unikt. Det gäller för de flesta länder i senkapitalismen (i ”tredje världen” blir frågeställningen en delvis annan). I alla växer vad som kallas ”högerpopulismen”. Typiskt är att få inom vad som själv kallar sig ”vänstersidan” brytt sig om populismens verkliga historia. ”The Populist Party” var en progressiv rörelse av arbetarklass och

småborgerskap. Intressant är att de lite sneda ”vänster”-angreppen på mig började växa till larm när jag skrev om hur Marianne Le Pen genom att bryta med faderns pétainism och torterarbakgrund började överta vad som varit republikaners och laicisters slagord – och väljare.”

I Britta Rings blogginlägg citeras ett annat JM-inlägg med samma innebörd.

Proletären och Jan Myrdal

Introduktion

Relationerna mellan Jan Myrdal och ”r-arna” (dagens KP) har under långa perioder varit mycket fientliga. Det började redan strax efter ”r-arna” brutit sig ur det maoistiska KFml och Myrdal i ett tal i april 1971 antytt att r-arna var betalda av CIA för att spränga Vietnamrörelsen.²¹

Under minst ett årtionde därefter var det mest förolämpningar och skällsord som utväxlades mellan Myrdal och r-arna. Vi kan exemplifiera detta med två citat från *Proletären* 1979, efter det att r-arna och Myrdal hamnat på motsatta sidor när det gällde Pol Pots Kampuchea och Kina (som hade militärt invaderat norra Vietnam):

Vår avsky måste också rikta sig mot den kinesiska politikens ekon i svensk politik. I årtal har Jan Myrdal och hans anhängare i den lilla sekten SKP som en trasig grammofonskiva predikat budskapet om ett omedelbart förestående krigshot i Europa och utmålade Kina som fredens och säkerhetens garant i världen. (”Slå tillbaka krigshetsarna i Peking”, *Proletären* 12-1979)

Genom att framställa barbariet som oundvikligt och ”naturligt” i samband med folkens befrielsekamp, ville Myrdal ”ursäka” Pol Pot-regimens blodsdåd. Men det enda han bevisar är perversjonen i sin egen politiska ståndpunkt och hos det parti han representerar. Knappast någon politisk personlighet i Sverige framträder med större anspråk och åthävor än Jan Myrdal. Hans pompösa självbelåtenhet är monumental. Men om inte förr så framstår han nu, efter TV-inslaget om Kampuchea, som ett ynkligt kryp i utländsk sold. Hans själv är densamma som hans födkrok, att försköna de kinesiska ledarnas drängtjänst åt imperialismen. (”SKP överskrider anständighetens gräns”, *Proletären* 25-1979)

Efter ytterligare några årtionden hade dock relationerna förbättrats, och under senare år har Jan Myrdal fått komma till tals i *Proletären* vid flera tillfällen och han har t o m inbjudits att tala på möten, inklusive som 1:a-majtalare. Dock utan att någon av de två sidorna försökt reda ut de tidigare frostiga och för att inte tala om fientliga relationerna.

Med sin flirt med *Nya tider* gick dock Myrdal för långt och *Proletären* tog avstånd, vilket ledde till den replikväxling som vi återger nedan. Lägg dock märke till att samtidigt som *Proletären*-kritiken i sak är hård, så är tonläget respektfullt och kamratligt, vilket visar att r-arna trots allt anser det viktigt att ha goda relationer till Myrdal även i fortsättningen.

Martin F

Myrdal och fiendens fiende

Ledare i *Proletären* 25/10 2016

Jan Myrdals medverkan i tidningen *Nya Tider* har väckt debatt. *Nya tider* befinner sig på identitetspolitikens yttersta högerflank och det räcker med en snabb titt på deras artikelrubriker och skribentkår för att känna den bruna stanken.

Nya Tider har även varit på medlemmar i Kommunistiska Partiet och på *Proletärens* redaktion om att medverka i deras tidning. Det är uppenbart en del i en satsning för att vinna läsare och

²¹ Se artikeln ”Jan Myrdal ut i intet” i [Debatten om ”Trotskismen, fronterna och vietnamrörelsen”](#) (sid 126). Hela JM:s tal ingår som bilaga i skriften [Leve enhetsfronten mot USA-imperialismen](#).

framstå som liberalt öppna och lyhörda. Våra kamrater har avböjt att medverka, vi vill inte agera reklamare åt några reaktionära högerblaskor.

Jan Myrdal försvarar sin medverkan med att tidningen Nya Tider inte sluter upp i imperialismens krigslarm och att de ger en mer nyanserad bild än krigspropagandans flaggskepp Dagens Nyheter.

Det må vara sant, men det ändrar inte deras ställning i de svenska klassmotsättningarna och för kommunister och socialister måste de sociala motsättningarna i vårt land vara utgångspunkten.

Här skiljer sig vårt och Jan Myrdals synsätt. Vilket inte är någon nyhet. Vi delar inte den maoistiska traditionens svartvita syn som låter geopolitiska motsättningar osynliggöra de svenska klassmotsättningarna. En syn som allt för ofta förvandlar fiendens fiende till vän.

Genom åren har vi regelbundet debatterat dessa frågor med Jan Myrdal och andra som delar hans synsätt. Men till skillnad från på 1970- och 80-talen har vi alla lärt oss att leva med dessa åsiktsskillnader och inte låta dessa stå i vägen för den mer grundläggande socialistiska samsynen.

I debatten som följt på Myrdals medverkan i Nya Tider framskymtar frågan om den politiska huvudmotsättningen i dagens Sverige. Den ena ytterligheten ser kampen mot fascismen som huvudfrågan, målar upp bilden av att vi står inför ett 1930-tal i repris och att vänstern därför ska sluta enhetsfront med liberaler som står mot SD & Co. Den andra ytterligheten ser imperialismens krigsfara som huvudsidan, målar upp bilden att vi lever i förspelet till ett nytt 1914 och därför måste vi bilda front med alla krafter som går mot krigsretoriken, till exempel Nya Tider, Front National eller Sverigedemokraterna.

Båda synsätten blir allt för historiskt bakåtblickande och för lite av försök att analysera den tid vi har att verka i bortom de ideologiska övertoner som omger både frågan om högerextremismen och krigsfaran.

Men framförallt missar båda synsätten att den avgörande motsättningen är klassmotsättningen. Kommunistiska Partiet må vara litet idag, men vi har fortfarande kvar vår förankring i arbetarklassen. Medlemsundersökningen inför vinterns partikongress visar att vi är ett parti av arbetare och för arbetare, med en stabil majoritet LO-arbetare från toppen till botten.

Det är kvarhållandet av det proletära och partibyggnadens perspektivet som gör att vårt parti finns kvar idag, när de flesta andra 70-talspartier är utdöda sedan länge. Vi bröt med maoismens folklighet och ställde istället frågorna klass mot klass. Istället för fronter som skulle samla breda befolkningsskikt mot monopolen, satte vi som uppgift att rota partiet i den svenska arbetarklassen för att bilda ett parti som det politiska uttrycket för den klassmedvetna arbetarklassen.

Inte så att vi förnekar behovet av breda sammanslutningar, som i kampen mot Nato eller EU. Men börjar man med dessa fronter så börjar man i fel ände, grundförutsättningen för en progressiv utveckling i Sverige är att det finns en klassmedveten arbetarrörelse som står självständig i förhållande till övriga klasser och skikt.

Huvuduppgiften under partibyggets period är att bygga ut och förankra partiet i arbetarklassen för att utgöra stommen i en klassmedveten arbetarrörelse. Nu kan man inte säga att vi kommit särskilt långt under de gångna 46 åren, men uppgiften kvarstår.

Att medverka i och agera reklamare åt mörkblåbruna högertidningar kan omöjligt bidra till att lösa dessa uppgifter. Fiendens fiende är inte våra vänner, Jan Myrdal!

Klassfrågorna är högst reala

Jan Myrdal i Proletären nr 45 2016

Just nu pågår på det som här kallar sig ”vänstersidan” en yvig debatt om vad jag skrivit. Det är bara att gå ut på webben. Proletärens inlägg 25 oktober 2016, ”Myrdal och fiendens fiende” är till skillnad från detta förnuftigt resonerande. Frågorna är stora och avgörande, jag tar här blott upp några punkter.

Nu är andelen sd-sympatisörer inom den svenska arbetarklassens klassorganisation LO antingen den största eller den efter socialdemokraterna, näst största. På det som kallar sig ”vänstersida” skrivs som om detta berodde på dåligt tänkande, homofobi, manschauvinism, rasism och liknande.

Men avgörande är inte föreställningarna utan den underliggande verkligheten. Dessa ställningstaganden inom stora delar av arbetarklassen och det som bör vara dess allierade småbourgeoisien, särskilt inom de utsatta delarna av ”det kluvna Sverige”, har materiell grund.

Situationen i Sverige är inte unik. I alla stater av vår typ nu i detta imperialismens sena skede växer ”högerpopulismen” (en missvisande term) och i några, där de särskilda historiska förutsättningarna finns, tar detta sig uttryck i öppet fascistiska rörelser (som i Baltikum och Ukraina).

Det är aktuellt men inte nytt. Så var det med bonapartismen i Frankrike under artonhundratalet och under förra seklet i Italien på tjugotalet och i Tyskland på trettioalet.

Detta bör studeras ty det ledde för arbetarklassen och dess allierade till förtryck och blodiga nederlag. I det läget kan föreställningar bli till makt.

Att den klass som har den materiella makten också bestämmer de härskande föreställningarna är inte bara ett påstående av den unge Marx utan en realitet som även ideologiska liberaler och andra kan inse. Dels kan det iakttas ägarmässigt. (Nu har t.ex. LO inte ens formell ägarmakt över stora tidningar.)

Dels genom att analysera vilka föreställningar som blir härskande. Då det inte finns mänskliga raser eftersom vi biologiskt utgör en ras med olikheter i hudfärg, längd, ansiktsform och så vidare dock inga bevisbara gruppsskillnader i intellektuella eller liknande egenskaper är rasism blott ideologi vilken av härskande klasser kan utnyttjas liksom olikheter i religionsföreställningar, matvanor och äktenskapsseder, för att säkra sitt välde.

Det är att märka att de nu gällande föreställningar som kallas ”vänsterideologi”; det ”genustänkande” vilket lärs ut i skolor, HBTQ-föreställningar och liknande också är blott ideologi (märk användandet av ordet ”läggning” när det gäller sexualitet i svensk lagstiftning) samtidigt som det finns verkliga skillnader och verkligt förtryck. Naturligtvis utnyttjar den härskande klassen att detta blir förhärskande föreställningar.

På femtiotalet lyckades CIA ideologiskt driva en kampanj för abstrakt konst. Vilket ledde till en kortslutningsreaktion i Sovjet som gjorde den formellt figurativa konsten till föreskriven ideologi.

Vilket fick svåra följder för kommunister, inte bara konstnärer och andra. Den som iaktar de mänskliga konstuttryckens historia de senaste 40000 eller så åren ser omedelbart att detta var skendebatt.

Det trots att det finns verkliga konstnärliga konflikter.

Det är den ena sidan. Den andra är att imperialismen oundvikligen driver fram krig.

När det talas om ”risken för krig” samtidigt som imperialismen direkt eller i intriger utlöser de blodigaste krig innebär detta blott krig i norra Europa, ”världskrig” (med och/eller mellan supermakten och de näst mäktigaste Kina och Ryssland) eller kärnvapenkrig.

Vad då göra för den som menar sig i Marx efterföljd stå på, eller som anslutit sig till,

arbetarklassens historiska uppgift att spränga den kapitalistiska tvångströjan?

Se till klasskraven. Vilka är de verkliga konflikterna. Inte göra som i slutet av tjugotalet i Tyskland ”Slå fascisten där du ser honom” utan i till exempel Norberg diskutera frågorna.

De är sannerligen högst reala. Inte se de vilka betraktas som högerpopulister som ”en enda svart massa” utan se skillnaderna. Tag ett exempel: Bland SD:s sympatisörer, väljare och medlemmar fanns och finns ett stort motstånd mot Sveriges Nato-inriktning, mot EU, mot de sjuka avtalen.

Detta skulle utnyttjats genom diskussioner och samtal. Det gjordes inte.

Det bör göras.

Det finns olika organisationer och riktningar och tidskrifter inom denna ”högerpopulism”. Det gäller att noga se olikheter och analysera dem och handla därefter.

Det finns även extrema fall som Fredborg och de nationella. På trettioalet profascister eller fascister, antisemiter. Men som av ideologiskt nationella skäl våren 1939 förklarade att Hitler och Mussolini brutit mot nationalismens principer och blivit farliga för Sverige som nation och de därför omintetgjorde dr. Rütger Esséns planerade protyska massparti och att de — trots ideologiska motsättningar — skulle stödja Per Albins linje att hålla Sverige neutralt.

Det hade ett verkligt inflytande på möjligheten hålla Sverige utanför kriget — och att Sverige icke gick med i anfaller på Sovjetunionen 1941. Sådant måste analyseras mycket noga.

Som i Frankrike att Mitterand lämnade Pétain och Vichy för att ansluta sig till De Gaulle. (I båda fallen också se hur de i nästa skede, planhushållningsmotstånd i Sverige och Algerietkriget i Frankrike, kunde spela viktig reaktionär roll.)

Att vara intellektuellt uppmärksam på sådant som exempelvis Herbert Marcuse och ”den nya vänstern”. Å ena sidan en som utformade CIA och å andra sidan den ideologiska fadersfiguren för ”den nya vänstern” på 1960-talet.

I fredsarbetet se till specificiteten i den svenska historien. Under stora skiften inom den härskande klassens svenska styrsystem har ”Bernadottelinjen” faktiskt tjänat den svenska arbetarklassen och dess allierade i det svenska folket under tvåhundra år.

Den har utsatts för stora påtryckande krafter som 1914 och 1941 och under det kalla kriget. Under senare tid har den härskande klassen också lyckats urholka den.

Vilket konkret innebär en ökande fara för inte bara arbetarklassens utan hela det svenska folkets fysiska överlevnad.

Allt detta måste noga diskuteras.

Jan Myrdal

En konkret linje måste mejslas fram

Replik från KP:s ordf. Robert Mathiason

Som påpekades i ledartexten i Proletären nr 43 delar Kommunistiska Partiet och Jan Myrdal en grundläggande socialistisk samsyn. Vi är helt överens med Myrdal om att det gäller att se materialistiskt och klassmässigt på verkligheten.

Precis som Myrdal delar vi inte den liberala vänsterns uppfattning att SD:s framväxt beror på ”dåligt tänkande” hos arbetarklassen. Orsakerna måste sökas i de livsvillkor som arbetarklassen befinner sig i efter decennier av framgångsrik borgerlig reaktion, globaliserad kapitalism och en oskadliggjord arbetarrörelse.

Självklart finns det som Myrdal påpekar hos många SD-väljare motstånd mot Nato, EU, nedmonteringen av välfärd och den växande otryggheten på jobben. Men den avgörande

frågan är inte med vilka högerkrafter vi ska bilda front i dessa ställningstaganden. Den avgörande frågan är hur vi tar fasta på människors spontana avsky inför överheten och dess organisationer och omvandlar den till klasständpunkt.

Det avgörande är inte vilka partier folk röstar på utan vilken klasstillhörighet de har. Ute på arbetsplatser, i bostadsområden eller i föreningsliv måste kommunister vara öppna och samtala med alla utifrån den gemensamma klasständpunkten. Men det är något helt annat än att agera reklamare åt avgrundshögerns tidningar eller ha formella samarbeten med dess partitoppar.

Partier som SD och tidningar som Nya Tider bidrar bara till att sprida ”ideologi” och dölja den avgörande klassmotsättningen. Detta ändras inte av att de i vissa internationella frågor kan hamna mer rätt än mainstreamliberaler av både höger- och vänsterformat.

Jan Myrdal är kunnig som få och han har en stor förmåga att ta in historiska perspektiv på saker och ting. Men de stora perspektiven riskerar att fördunkla den konkreta politiken. Den breda penseln är inte det bästa verktyget när en konkret politisk linje ska mejslas fram.

Hellre än de stora geopolitiska perspektiven bör vi hålla fast vid vår tradition från Lenins och Liebknechts dagar om att fienden finns på hemmaplan. Sverige är ett imperialistiskt land och det är våra egna finanskapitalister som drivit in oss i EU och vill driva oss in i Nato till fara för land, folk och arbetarklass.

Visst ska vi se nyanser i fiendeläget, men det är trots allt bara nyansskillnader och det rör sig fortfarande om fiendeläget. Det är oändligt mycket viktigare att samla till exempel byggnadsarbetare mot Nato — som görs i Stockholm och som Proletären rapporterade om härom veckan — än att hitta USA-motståndare bland de bruna.

Det senare är inte bara poänglöst, utan direkt kontraproduktivt.

Robert Mathiasson

Pelle Sunvisson: Kommentar till senaste tidens diskussion

Från Fib/Kulturfront

Efter att Jan Myrdal, en av vår tidnings mest profilerade krönikörer, valt att samarbeta med den kontroversiella tidningen Nya Tider skriver föreningens ordförande Pelle Sunvisson en kommentar till den uppstådda situationen.

Under en veckas tid har jag läst ett hundratal kommentarer, ringt ett tiotal samtal och suttit i timslånga diskussioner. Det var inte det jag hade planerat att göra. Det var inte heller något jag egentligen hade tid att göra. Men det är sånt ordförande gör.

I den brokiga skara som är våra medlemmar har jag försökt förstå vem som tycker vad. Jag har också skrivit själv. En handfull mejl i olika mejltrådar, ett par brev direkt till Jan och en lång text som inte kommer att publiceras. Den kommer inte publiceras för att den inte bidrar med något. För att den inte för föreningen framåt. För att det är så en ordförande gör.

I debatten med alla sina stickspår, fallgropar och påhopp har jag deltagit för att åtminstone hålla vårt gemensamma fokus. Jag har lyft fram det vi är eniga om. Att yttrandefriheten omfattar också Nya tider, att enskilda medlemmar har rätt att skriva var de vill och att privata mässarrangörer liksom enskilda redaktioner (och redaktionskommittéer) fritt väljer vilka de vill samarbeta med, samt att Dagens nyheter bedriver krigshets. Det för att jag har uppfattat att det är vad en ordförande gör.

Med samma nit som gäller mitt skrivande har jag rättat debattens faktafel. När det påstås att det rör sig om en text refuserad av Expressen och Aftonbladet har jag visat att texten ifråga är skriven exklusivt för Nya tider. När det förts fram argument om SD har jag förklarat skillnaden mellan riksdagspartiet (och dess väljare) och Nya tider. När Nya tidars

tryckfrihetsambitioner hyllats har jag påpekat att flera av deras anställda journalister skriver under pseudonym. För att hålla debatten saklig är vad en ordförande bör göra.

När ilska och förstämning spritt sig i styrelse och redaktionskommitté har jag försökt hitta vägar framåt. När styrelsemedlemmar har velat hoppa av har jag övertygat dem om att det är värt att stanna. När kostnaden i tappat engagemang och engagerade preliminärt har kunnat summeras har jag rakt och öppet skrivit om det till Jan. Jag har också förklarat att samarbetet med Nya tider var ett misstag. Och jag har gjort det för att det är vad jag själv förväntar mig av en ordförande.

Jag har ställt kostnaderna mot de eventuella vinsterna. Trots timmar av lyssnande och läsande ser jag inga vinster med publiceringen. Försvaret av yttrandefriheten har inte blivit starkare. Snarare har argumentet att vi stödjer också vämjeliga tidskrifters rätt att existera försvagats. Det har inte inneburit att ”ta debatten”. Texten handlar ju om det ni är överens om. Läsarna av Nya tider har heller knappast kommit till några nya insikter. Av den digniteten är inte texten. Det här har jag förklarat i ett privat brev till Jan och genom den här texten nu för alla medlemmar och läsare.

För så allvarligt tar jag mitt uppdrag. Om någon har en annan syn på hur en ordförande – eller en hedersordförande för den delen – bör förhålla sig till sitt uppdrag är det läge att komma med den ganska omgående och allra senast till stämman i april.

Lästips (Myrdal-debatten)

Margareta Zetterström: [Myrdal passar i Nya Tider](#) (*Aftonbladet*)

Jan Myrdal (replik): [Nya tider tjänar ingen imperialismakt](#)

Fredrik Ekelund: [Jan Myrdals flört med extremhögern följer en kuslig logik](#) (*Sydsvenskan*)

Johan Hilton: [Bitter komik när Jan Myrdal skriver i Nya Tider](#) (*DN*)

Se även:

Peter Widén: [Jan Myrdal och Nya Tider – Maoism på avvägar](#),

Anders Fraurud: [Jan Myrdals sista spik?](#) (Pepprat rödgrönt blogg)

Och mer allmänt om Myrdal:

Mats Parner: [Jan Myrdal, en kritisk betraktelse](#)